

PARTILAP

DUE XXXI. KOMMUNIKÁCIÓS ÉS MÉDIA SZAKTÁBOR ·
2011. JÚLIUS 16. SZOMBAT · BALATONFENYVES
A RÁDIÓAKTÍVFRÖCCS LAPJA

MELLÉKLETTEL!

Foto: Trombitás Péter

HULLÓCSILLAG

Nem minden újságíró kezd diákújságíróként, csak a jók. Ezt most lopom, bocs. De ez az igazság! Hol máshol lehetne megtanulni, hogy eszik-e vagy isszák-e ezt a szakmát, ha nem a DUE-ban? És most nem a „tövigbenyalokavezetőknek” cikk következik. Rohadtul nem.

Kezdődik az eufória... Már két órája leadtam a szavazatomat... Nem mondom meg kire, csak annyit, hogy kint állt mellettem, s a jellemzést, amit felolvastak róla, kábé szösz szerint én írtam... Erről ennyit. Tábor embere. Mi az istent jelent egyáltalán ez a cím? Cím ez egyáltalán? Lótúrót. Ez egy státusz, bakter!! Nem

tudom, mit érzek odabent, csak fizikailag érzem azt a lüktetést, amitől a szívem majdnem szétszakad. A rohadt élet, hogy az orvos apám most nincs itt velem... Mi van, ha a sokktól, amit az vált ki, hogy én nyerem meg a Tábor Embere - díjat, megáll a szívem? Ki fog újjáéleszteni?

Soha nem bírtam ezeket a stresszhelyzeteket. Pedig hét évig röpztem, szóval meccs meccs hátán, egyik téthelyzet követte a másikat... Azoktól is mindig befofostam. Amikor ott voltunk, hogy meccslabda, és meg kell nyernünk a játékot, mert különben elúszik a döntő, akkor bizony remegett a kezem. Mint egy Parkinson-kórosnak...

De ez nem is egy meccs!! Még tétje sincs! Azt leszámítva, hogy ha megnyerném a díjat, akkor végre kapnék visszaigazolást. Megmutatnám apámnak, hogy értékes vagyok. Egy új területen bizonyítanám, hogy baszki én is érek valamit! Nem csak a Junior Prima – díjas orvos bátyám, aki a legnagyobb agy a családban, és akihez mindig hasonlítottak engem. Mert rohadatul nem könnyű négy bátyval élni ám!

Mindegy. Nem ez a lényeg... Már csak tíz perc és kezdődik a visszaszámolás. Kupi, te vagy az én emberem! No meg Te, kedves Arany Malbim, hogy itt vagy, és ebből a hülye stresszelős állapotból kihúzol, ill. még életben tartasz. Valaki berúg, mint az atom, vagy legalábbis olyan elmeborult állapotba hozza magát, hogy elképzelje, hogy ő a Tábor Embere. Én malbizok.

Kupi, te állat vagy. Éljen a drum and bass! Olyan táncot

lenyomtam, hogy a srácok is megdicsérték! Kösz fiúk, ez most kellett! De mondják már meg, hogy ki nyert?! Bevonul a zsűri, mindenki itt van, aki számít. Nem csak a jelenből, hanem bizony a múltból is azok a nagy Tábor Emberek, akik már megnyerték ezt a címet valaha. És a zene csak dübörög, dübörög, én meg reszketek belsőmben. Már megint az a hülye állapot van, hogy nem tudom kezelni a stresszt. Meg fogom ezt tanulni valaha? És mi van, ha én nyerek? Mi az istent fogok mondani a kupával a kezemben? Micsoda? Tobozfűzér? Na ne szórazozatok, nem egy növénycsodáért güriztem ennyit!! Nekem a kupa kell. Ja és aranyból legyen! Gagyiságokat nem fogadok el!

Jól van, húzzuk még az idegeket! Kösz Peti és Hádizs, hogy cincáltok. Ez a kockaforgatás beatboxszal felkeverve örületes! Az idegek pattognak... Mi lesz velem, amikor a Pulitzert veszem át??

Jó vicc. Az a Tábor Embere, aki itt van a táborban? Na, ne mondjátok. Ki nem találtam volna... Csak úgy pattognak előttem a fényfeliratok, mint egy olcsó kínai büfé tetején, ami itt maradt húsz évvel ezelőttről: Lazáry Fanni, Lazáry Fanni, Lazáry Fanni. Rózsaszín fényekben ám! Mikor mondjátok már ki a nevem? Mire jó ez az időhúzás?

Yess, végre elkezditek sorolni a neveket. Igen, én is ott vagyok a top ötben! Fel a színpadra, húzd ki magad, mert nem fogsz jól kinézni a képen!! Naná, hogy csak úgy villognak a vakuk. Oszival lenyomjuk a szokásos pacsi-ököl-robbanás kombót. Ez már csak így megy. A sztárok, vagy más néven a cölöbök így köszönnek egymásnak. Kézrázás? Hol van az már... De ti csak rázzátok az enyémet, ha nyerek!!

Ne Kata, ne Anka, de Kupi te se!! Ne tépjétek már az idegszálaimat! Mi ez? Valami stressztűrő verseny?

Jön a harmadik, majd a második helyezett neve. Holtverseny a második helyen. Rádásul hármast holtverseny... Pfff, ezt a kamut még a hülye sem hiszi el!

Na nee, már csak a Pista meg én maradtunk... Frankó. Ha most pulzust kéne mérni, akkor ez verné ki a biztosítékot és nem a csajok hajvasalója! Jön még egy kis Kupi-hang, és Zsuzsi megszólal: a nyertes nem más,

mint Tóth István!

Oh, a rohadt élet... Nem jött össze... Bebuktam... Nem baj, most nem lehet összeomolni, most kell az a rohadt colgate-mosoly az arcomra. Gratulálok Estvánka, gratulálok! Persze emeljük fel a kupát együtt, miért is ne... Villogjatok ti vakuk, villogjatok csak!

Most meg jön a roham! Ennyien a nyakamba borultok? Na ne szórazozatok! Nem vagyok én sztár! Megérdemeltem volna? Nekem kellett volna nyernem? Komolyan? Hát jó, ez most egy kicsit vigasztal, de azért nem túlzottan... Engedjétek már el! A sarokba akarok menni, s hűsleges társamnak, Diktafon Úrnak el akarok mondani mindent, mert ő megért, és az ő vállán sírhatok...

Hagyjatok már békén! Hát nem értitek, hogy most mennyire totál kivagyok? Már megint buktam... Megint itt volt a lehetőség, de én nem használtam ki. Ez kábé olyan, mint amikor a meccslabdánál nekem kellett volna átútnom, de elszúrtam... Brutális nagy out lett belőle... Már megint egy fail, de ez most már súlyosabb. A röplabdát ott hagytam, mert a pályán kudarcot vallottam. Belevágtam a fejszémet az újságírás nevé fába, de most lehet, hogy ebbe is belebecsaklottam? De ha nem ez, akkor mi? Kezdek el kekszet kapálni? Nem bírom a meleget, fehér bőrű vagyok...

Rohadás eufória, még mindig. Ez hogy lehet? Miért remeg még mindig minden egyes porcikám? Brrr... Le kell nyugodnom... Ne szóljon most hozzám senki, nem akarok senkit sem látni, csak egyedül akarok lenni, és mindent átélni és átgondolni újra, meg újra.

Csíkos Függőágy. Te vagy az én társam. Fekszem penészes öblödben, a kapucnimat a fejemre húzom és kikapcsolok. Lemegyek alfába, és lehiggadok. Ezt más hogy nem lehet...

Lazáry Fanni

ESTVÁN, A KIRÁLY

Fotó: Trombitás Péter

Péntek este megrendezték a már hagyománnyá vált Tábor Embere gálát, mondhatnám azt a rendezvényt, ami sokak számára az együtt töltött tíz nap tetőfokát jelenti. Mikor meghallottam, rögtön érdeklődni kezdtem, hiszen felkeltette a figyelmemet, mert én is dönthettem arról, kit tartok a legjobbnak. Ilyenkor a táborozók megválasztják azt az egy embert, aki „mindent visz”, aki a Nagy Ő vagy akár úgymond fogalmazhatok, hogy Mr. President. A rendezvényt azért is tartom jó ötletnek, mert a táborozók visszajelzést kapnak társaiktól, felmérik, mekkora hírnevük van a többiek körében. Mivel még sosem volt ilyenben részem, ezért nagyon izgalommal vártam a műsort. Átfutott az agyamon, vajon nekem is lenne-e esélyem a díjra - nem tudom. Az elismerést egy olyan ember kapja, aki már visszatró, régi táborozó és aktívan részt vesz a feladatokban, szakmailag meghatározó jelenség, emberi kapcsolatok kialakításában is tevékeny, „átnyúlik a tábor többi részére”. Néhány perccel a kezdés után úgy éreztem magam, mintha valami nagyszabású médiaeseményen lennék, a fényképezőgépek vakui villogtak, a háttérben hangos zene, amire én is önkéntelenül táncolni kezdtem. A két műsorvezető Mavrák Kata, a 2005-ös tábor embere és

Kis Anett „Anka” 2010 legjobb csoportvezetője szerencsés páros voltak. Szakmai tudásukkal, kommunikációs tehetségükkel, humorukkal még színesebbé tették az estét. A csüörtök esti „Bírtam Füredig” résztvevői, a beatboxos Pósa „Hádizs” András és Trombitás Péter, a Rubik kocka mestere egyedi koprodukciójával lenyűgözték a közönséget, köztük engem is. Meglepődtem, hogy hogyan pörög a kocka a zenére. Az est főszereplői azonban nem ők voltak, hanem az öt jelölt, Lovas Oszkár, Lazáry Fanni, Pintér Szabolcs, Nagy Zsolt, Tóth István. Oszi a „tipikusan minden lében kanál”, akiről még én is tudom, hogy mindenbe beleszól, mindenről van véleménye. Fanni, a „motor”, az az ember, aki a végsőkig kitart, soha nem adja fel. Istvánt igaz, hogy nem ismerem annyira, de többek szerint segítőkészségével, humorával kerül a középpontba, Zsoltit legtöbben jófejnek tartják, osztozom a véleményükkel, Szabi pedig az az ember, aki mindenkivel jóban van, sugárzik róla a közvetlenség, a megértés. A nézőtérben egy emberként izgulunk értük, majd mikor az eredményhirdetésre kerül sor, mindenki kíváncsi, ki is lesz a befutó. Nekem is megvolt a saját kedvencem, de végül a pontok máshogy döntöttek. A győztes, a 2011-es tábor embere, Tóth István, „Estvánka” lett, aki köszönő beszédében elmondta, nem érzi magáénak a díjat, így jelképesen megosztotta a többiekkel elismerését, ami számomra nagyon szimpatikussá tette őt, mint embert. Összességében véve pozitívan csalódtam a műsorban, nagyon élveztem, szerintem idén is méltó gazdára talált a díj. A gála vége után megindult az ünnepelés „Estvánkával” az élen – már akinek, hiszen mi a lapszerkben éjszakáztunk.

Nyics Kitti

NEVE MIKLÓS

Azt jelenti a DUE-nak Tomszer Miklós, mint a fának a gyökere. Nélküle semmi sem jöhetett volna létre. Személye mégis homályba veszett, pedig nagyon sokat tett azért, hogy szervezetünk ott tartson, ahol most van.

Szereplőnknek kisgyermek kora óta szenvedélye az evezés. Erre a tehetségére kislányként a fürdőkád habjai között papír hajókkal játszva ébredt rá. „A víz, a szabadság, a napfény mind egy csónaktúra része, amely igazi élmény és feltöltődés.” A favoritja mégis a judo, amely nem szimplán csak sport, hanem egy élet szemlélet, egy magatartási forma és testkultúra. Tízéves korában a testsúlyproblémái miatt kezdte el ezt a sportot, most viszont már cirka negyvenhárom éve aktívan judózik. Oszlopos tagja a Magyar Judo Szövetség Országos Tankollégiuma Vizsgabizottságának, ami azt jelenti, hogy ötfős bizottságban vizsgálta a judósokat a különböző övszínre. Versenyek szervezését nem val-

lalja, de bíraskodni nagyon is szeret. Természetesen sok sérüléssel jár ez a sport. A „mester” három éve eltörte a csuklóját, és a folyamatos ficamok sem meglepőek. De a fájdalomat viselni kell, mert nincs ahhoz fogható érzés, mint amikor valaki ott áll a szőnyegen. Nemcsak sport terén, de az újságírásban is van fájdalom. Például, ha egész délután a cikkemet írom, hogy másnap reggelre kész legyen az újság, és beleadok apait-anyait - majd finoman közlik velem hajnali kettőkor, hogy még mindig nem az igazi és én több vagyok ennél, természetesen az összeomlás. Fáj, hogy nem tudok megfelelni, teljesíteni, túl nagy a nyomás, de feladnom mégsem lehet. Ha áthidalok a krízisen, azt már csak öröm követheti. Reggel mikor végre kezembe fogom az újságot és olvasom a cikkem, amiért vért izzadtam, átértékelődik minden. Kitartással és szorgalommal az élet minden terén sikeresek lehetünk.

Illés Brigitta

VÉDŐPAJZS

Ő védi azt, akit mindenki támad. Stohl András ügyvédje, Dr. Ruttner György készséggel válaszolt kérdéseimre.

Teljesen Stohl András mellett áll?

RGY: Igen, egyetérték a céljaival, és örömmel képviselem.

Egyetért a drogellenes kampányával?

RGY: Teljesen egyetérték, és nagy dolognak tartom, hogy ő ezt önként vállalja, mert minden egyes ilyen találkozás egyfajta vezeklés. Nem könnyű minden egyes kérdésre őszintén válaszolni, és az a tapasztalatom, hogy ő ezt teszi.

Azért találták ki a kampányt, hogy jobb színben tüntessék fel a bíróság előtt?

RGY: Ez volt a tizennyolcadik ilyen beszélgetés, és nem tudjuk, hogy hány fogja követni. Ő azt állítja, hogy akkor is folytatni fogja, ha az ügye lezárul. Úgy gondolom, hogy sokat számít a megítélésében, mert Magyarországon nem nagyon került még sor ilyen beszélgetésekre.

Azért jött el, hogyha esetlegesen valaki feltesz egy támadó jellegű kérdést, közbeléphetessen?

RGY: Nagyon sok beszélgetésre elkísérem, mert sokat számít neki, ha ott vagyok. Amennyiben jogi megítélésű kérdést tesznek fel neki, akkor is tudok segíteni. Előfordul, hogy nem tudok elmenni egy-egy előadásra, de szerencsére nem sokszor van ilyen.

Kollár Dóra

PREVENCIÓ A BONCASZTALON

Címlap. A képen félhomály, a boncasztalon lepedővel letakart hulla fekszik, merev, csak a talpa lóg ki. Nagylábujján egy dögcédula fityeg: heroin. Eddig talán ez volt a leghatásosabb preventációs kiadvány, amit láttam. Pedig fordítottam jó párat, a rendőrség bűnmegelőzési részlegén. A gyermekvédelmi felelősök rengeteg energiát ölnek a megelőző kampányokba, járják az iskolákat. De az előadó hiába jó kiállítás, sokat megélt ember, a fiatalok mégis kigúnyolják produkcióját, mégsem hisznek neki. Nem színész.

Stohl András viszont az „Drogozni jó volt”- mondja ki nyíltan, és hiszünk neki. Furcsa így kezdeni a preventiót, de legalább ledöbbsenti az embert. Ezáltal hiszünk neki majd akkor is, amikor a legsúlyosabb részhez ér. Tapasztalatból beszél, de nem kioktató hangon. Tábori előadása közben számtalan kéz lendül a magasba, min-

denki kérdezni akar, többet tudni. Nem csak Buciról, a drogok hatásairól is. Vajon hány iskolai előadásnak volt már ekkora sikere? Ha jól gondolom, egynek sem. Annyiszor hallottunk már a kábítószer-használat káros következményeiről, hogy nehéz minket sokkolni. Hiába jó egy kiadvány címlapja, meglátom, szörnyülködök egy egészségeset, és kacagva megyek tovább. Elmarad a szenzáció. Nem gondolkodtat el, nem beszélek róla az ismerőseimnek. Nem tudják nekem eladni a témát. A Nemzeti Színház vezető színészeinek viszont éppen ez megy tökéletesen. Elvégre is, a szakmája. Része volt abban, hogy az ország minden részén villalalok szókásairól csevegtek a hétköznapi emberek, most pedig végre fontosabb dolgokra hívja fel a figyelmet. Hogy szándéka mennyire nemes, azt nem vagyok jogosult megállapítani, viszont az biztos, hogy amit csinál, hat a fiatalokra.

Patai Noémi

EMBERTÖRŐ MUNKA

Táborunkban szinte minden reggel megjelenik egy újság, néha késve. De ez mégis miért lehet? Mi okból csúszhat a lap megjelenési ideje? Talán azért, mert frkászaink késve adják le a cikkeket? Esetleg a fotósok képtelenek jó képeket csinálni? Vagy talán a tördelő hibázik, az éjszakába nyúló munka nyomására?

Tábori keretek között, de mégiscsak a valós világ újságírását kívánja a DUE reprodukálni. De itt valami mégis furcsa. Habár Krisztának nem ez a valódi foglalkozása, mégis éjszakákba nyúlóan szenved a tördeléssel, alvás, kaja, meg úgy általában szünet nélkül. Javítsatok ki, ha tévednék, de ez általában nem többek munkája szokott lenni? Ezen kívül nemcsak éjszaka, de napközben is dolgoznia kell, mint a Vizuáriai Osztály egyik csoportvezetője. Az újságokra mondanak hetet-havat, de a tipográfát, vagy egyéb formai részleteket ritkán éri kritika. Túl

vagyunk öt újságon, ezért a részrehajlás vádjá nélkül állíthatom, hogy Kriszta jól dolgozik. Szóval, adott egy jó tördelő, aki tesz meg azt, bírja 30 órán keresztül alvás nélkül, emellett pedig még arra is van ereje, hogy mosolyogjon, nevéssen. Ennek ellenére annyit dolgozik, amennyi - nem találva jobb szót rá - egyszerűen röhejesen sok. De tudjátok, a műsornak mennie kell! Dobjuk sutba azt, hogy emberek vagyunk, és legyünk inkább lélegző robotok? Tényleg komolyan gondoltátok?

Váradai Fruzsina

Fotó: KeD

PARÁDÉ. HOMOKON(?)

Erre felé ritka. Valóságos futballcsoda kétszer tíz percig (bár a nagy melegben a táborvezetők kétszer két órának érezték). A fákról csüngő nézők, vuvuzelák és dobok, sikítózó hölgyek és kántáló férfiak övezték a csütörtök délutáni Tábvez – Táblak összecsapást (azaz a Tábvezek csúnya elpáholását). Ha a táborban járt volna, még Nyilasi Tibi is összekulcsolta volna kezeit és könyves szemén keresztül konstátálta volna, hogy azok a régi idők, végre visszatértek. . . Az ilyen ingyenes, gálameccsre jellemző öregfiúk-jelleg - ahogy sokan ismerik, sörmeccs - ezennel elmaradt, és mind Kecsó, mind Estvánka szemeiben látszott a tűz. Mint a katonák a D-napon, úgy ivódott a gyilkos vágy a játékosokba. Igaz, hogy ez a Tábvezektől közel nem volt elég. Futballozni is kellett volna. Persze, dült

a bizonyítási vágy, hogy mindkét csapat megmutassa a másiknak: lehet, hogy a zuhanyzóban ti vagytok az urak, de a pályán nem. A Beke Danit és egy női játékost is soraiban tudó csapat - mely már annyiszor fulladt kudarcbá - egyszerűen nem nyerhetett. A Tábvezek a német katonákhoz hasonlóan újra és újra megpróbálnak verni egy csapat gyereket. És mindig sikertelenül. . . Nincs más szó, siralmas.

Ráadásul a két csapat közt sokkal több volt, de a pálya talaja miatt ezt a különbséget mégsem láthattuk. És itt a „magyar virtus”. A kis, homokos pályától húsz méterre, a harmincezeres stadion gyepeén Hekk és Hadisz gyakorolt az esti koncertre. Ők biztos többet fizettek érte. . .

Berei Dániel

PROBLÉMA A GÖMBÖCÖDÖN?

Július van. Megint elszakítottak a testvéreimtől, és a barátnőmtől, Ödöninától. Marci papa szétpakolt minket, nem láthatjuk egymást tíz napig. Néha sikerül átkiabálni többi gömbfejű barátomnak, feltéve, ha nem takarnak le törölközővel és nem tömik be a szám pólókkal, használt zoknival, alsógatyával és egyéb attritúumokkal.

Mint minden rosszban, ebben is van valami jó. Büntetlenül kihallgathatok intim beszélgetéseket, új szerelmek teljesednek be szemem láttára, és (csak Ödönina meg ne tudja) mutatós lányokat méregethettek zuhanyzás előtti és utáni állapotukban.

Szerintem, Ti pikkeltek rám! Reggel hiába ébresztetek Titeket, vagy megverték, vagy megdöbáltok, vagy kierőszakoltok a szűnyoghálón, esetleg ebben a sorrendben. Pedig én csak jót akarok Nektek, nélkülüem

éheznétek, mert senki nem döngetné a kolompot, azal, hogy „Vályúhoz!”, sőt egész nap unatkoznátok, mert nem tudnátok, mikor vannak a programok.

Eltelik lassan a 10 nap. Higgyétek el, már Nekem is hiányoznak a barátaim a másik szobából, és ugyanúgy elfáradtam, mint Ti, és ugyanúgy unom minden áldott nap az Elton Johnt énekelni. Ennek ellenére nemhogy összefognátok velem, még meg is büntettek. Szerencsére nemcsak engem szívtatok, hanem egymást is. Jókat röhögök ugyan, mikor telerakjátok az alvó ember ágyát műanyagüveggel, vagy megmossátok a fogatokat más fogkeféjével, de. . .

MARCI PAPA, VIGYÉL EL INNEN!!!

Jokesz Anna

ÖTÓRAI TEA

Mi szél hozott Titeket Balatonfenyvesre?

B. Alexandra: Mivel nekem ez már a harmadik táborom, tudtam, mire számítsak. Tudtam, hogy végig fogom nevetni, és hogy sokat fogunk dolgozni. Az első táboromban új ismereteket szerettem volna elsajátítani, olyanokat, amiket az iskolában nem feltétlenül tanítanak meg.

S. Berta: A szokásos jókedvet és a jó hangulatot, és azt, hogy elmondhassam, ez a tíz nap volt a legjobb az évben. Persze fejlődni is szerettem volna.

R. Alexandra: Újként elsősorban a szakmai fejlődést vártam nagyon, és hogy kipróbálhassak új dolgokat. Szerettem volna olyan emberekkel találkozni, akikkel jó együtt dolgozni, és akikkel otthon nem találkozunk.

H. Krisztián: A jó hangulatot, és hogy Daniék ismét beleszólhassanak a cikkeimbe.

S. Zoltán: Lényegében azt, hogy tovább fejlődjek technikailag.

Mit gondoltok most?

B.A.: Többet kaptam, mint amit vártam. Rengeteget tanultam az évek során, és a tábornak köszönhetően rájöttem, hogy a tévés csoport és a riporterkedés jobban illik hozzám, mint az újságírás.

S.B.: Sok új embert ismertem meg, akik számomra nagyon fontosak lettek. Nagyon jó tábor volt, bár az előzőekkel nem veszi fel a versenyt, de nem tudom megfogalmazni, miért nem.

R.A.: Elsősorban a rádiózás terén kaptam annyi új ismeretet, amennyire nem is számítottam. A legfontosabb számomra az volt, hogy megismerhettem a sajtózásnak ezt a jellegzetes életstílusát. Olyanok voltak a csoportársaim - és ez tényleg nagyon pozitív - akikkel nagyon egy hullámhosszon voltunk.

H.K.: Szerintem kifejezetten jó hangulatú volt a tábor.

Igazából nem nagyon szóltak bele a cikkeimbe, de végül is ez nem nagy probléma.

S.Z.: Teljes mértékben, sőt, ki merem jelenteni, hogy ez alatt a tíz nap alatt többet tanultam, mint az egész tanévben. Minden nagyon jó volt. Néhány mélypont előfordult, de azok nem érdekelnek, mert sokkal hangsúlyosabb, hogy a hangulat király.

Mindenki csodálatos élményekkel megy haza. Mik a tieitek?

B.A.: A folyamatos nevetés és jókedv a fáradtság ellenére.

S.B.: Sok ismert fotóssal találkoztam, és Túry Gergely nagy meglepetés volt számomra. Rendszeresen jár nekem a HVG, így ismerem a munkássága egy részét. Az újak és régiek csapatmunkája és kreativitása szintén lenyűgözött.

R.A.: A hatalmas stresszben és pörgésben nagyon jól tudtunk együtt dolgozni a csoporttal. A hét során nagyon összekovácsolódtunk, és ez nagyszerű.

H.K.: A legpozitívabb a Szövetség reggeli műsora volt.

S.Z.: Technikával kapcsolatosan, mikor egyszer csak minden működik, Kupi keveri a zenét, mindenki táncol rá, és jó a hangosítás.

Mi van a toplista alján?

B.A.: Alváshiány. Szakmailag viszont nincs.

S.B.: Nem tudok mondani.

R.A.: A stressz következtében gyakran egymással voltunk ellenségesek. Túl komolyan vettük a feladatunkat és elfelejtettük, hogy elsősorban táborozni, szórakozni jöttünk, és csak utána tanulni és dolgozni.

H.K.: Nem volt ilyen.

S.Z.: Amikor Zsolt elmesélte, hogy éjszaka álmomban felvettem a cipőmet, és egy szál alsónadrágban nekiin-

Öt csoport, ötféle program. Öt ember mesélt az elmúlt hetéről hét kérdésre válaszolva.

dultam volna a világnak, ha nem fektet vissza.

Az első napon nehezen tudja az ember, mire vállalkozik. Ti jól döntöttetek?

B.A.: Jól választottam. Sok volt az új, ezért nem volt olyan egyszerű mintha csupa régi rutinos csapattag lett volna, de így is nagyon jó volt.

S.B.: Abszolút.

R.A.: Tökéletesen. Halálra dolgoztuk magunkat, de akkor is megértte.

H.K.: Mindig jól választok... Ahol Dani meg Zsombor van, oda kell menni, és akkor nem tudsz rosszat választani.

S.Z.: Igazából három-négy csoportban vagyok, de ha csak a technikusokat nézzük, számomra ez a legjobb. Mit mesélnél el az unokáidnak a táborról?

B.A.: Azt, hogy önként dolgoznak a csoportvezetők. Lehet, hogy mire unokám lesz, ez a fogalom már nem fog létezni, ezért azt tartom a legfontosabbnak, hogy elmeséljem, mennyi mindent tesznek értünk.

S.B.: Életem legjobb döntése volt, hogy hallgattam apukámra, és eljöttem a táborba. Minden egyes kis momentumról mesélnék, mert egy élmény volt.

R.A.: Konkrét eseményt nem mesélnék el, inkább azt, hogy életemben először tapasztaltam meg, milyen, ha része vagyok egy szerkesztőségnek.

H.K.: Norbi sajtózási szokásait mesélném el.

S.Z.: Kupás Gáborról mesélnék, a csoportvezetőkről és a hangulatról.

A világ vége előtti utolsó nyáron is meglesz a DUE életézés?

B.A.: Naná!

S.B.: Jövőre érettségizem, és egyéb terveim is vannak, de ha megvalósítható, mindenképp.

R.A.: Ha minden úgy alakul, - most a gonosz földi anyagiakra gondolok - akkor persze.

H.K.: Ha a Népszabadság nem küld ki dolgozni, akkor mindenképp.

S.Z.: Természetesen!

Ridly Tünde

Fotó: Sóki Tamás

R(ÉSZ)EGÉNY

Király a táborzáró buli után másnap, másnaposan ébredni a Nádas melletti nádasban. Körülöttem sörösüvegek, a mobilom és a pénztárcám sehol. A tábor kapuján egy hatalmas lakat.

Egy szál gatyában nyakamba vehetem a világot, mit tudok tenni. Nekivágok a községnek. Megvetően pilláznak az öreglányok – nem láttam, hogy rúzsoltos a nyakam – ú, de szemérmes. Nem akarok a rendőrséghez fordulni, mert az gáz. Előveszem kreatív ötleteimet, éhes vagyok, energiára van szükségem. Milyen jó is volt egy kicsit a Fenntartható Fejlődés része lenni!

Belógok egy üresnek látszó telekre, azt hittem könnyen megy. Hmm, milyen finom alma – csak jön a gazda. Pucolok, mert vasvilla éri a hátsóm – és „Jajj!” lesz a zárshóm. Ez már tetszik a népnek! Hogy szedném le a mosolyát annak a kölyöknek! A menekülésben nem elég, hogy a pofám szarrá sült, még a hátam is leégett, „Kellted neked Bélatelep felé menned!”. Az éjjel leizzadtam magamról a naptejet.

Az úti cél Fonyód tehát, onnan eljuthatok haza. Micsoda kaland gondoltam – de akkor a történet többi részét még nem tudtam. Kár volt stoppolnom. Megtanultam a táborban, hogy ne bizzak semmit a véletlenre, ugyanis a jó újságíró kiszámítható. Az (interjú)alany pedig sohasem az. Paff. Kopp. Bumm.

Egy újabb nap, egy újabb kábulat. Újabb pár óra esett ki – most is az én hibából. „Jéé, ez a csávó...” Az első este a vállam érintettem vele. Nem emlékszem a nevére, de jókat mulattunk a táborban. Meg mintha ott lett volna a Tábor Embere TOP5-ben. De miért vagyunk

megkötözve? (Szimplán azért, mert így izgalmasnak bizonyulhat a történet.)

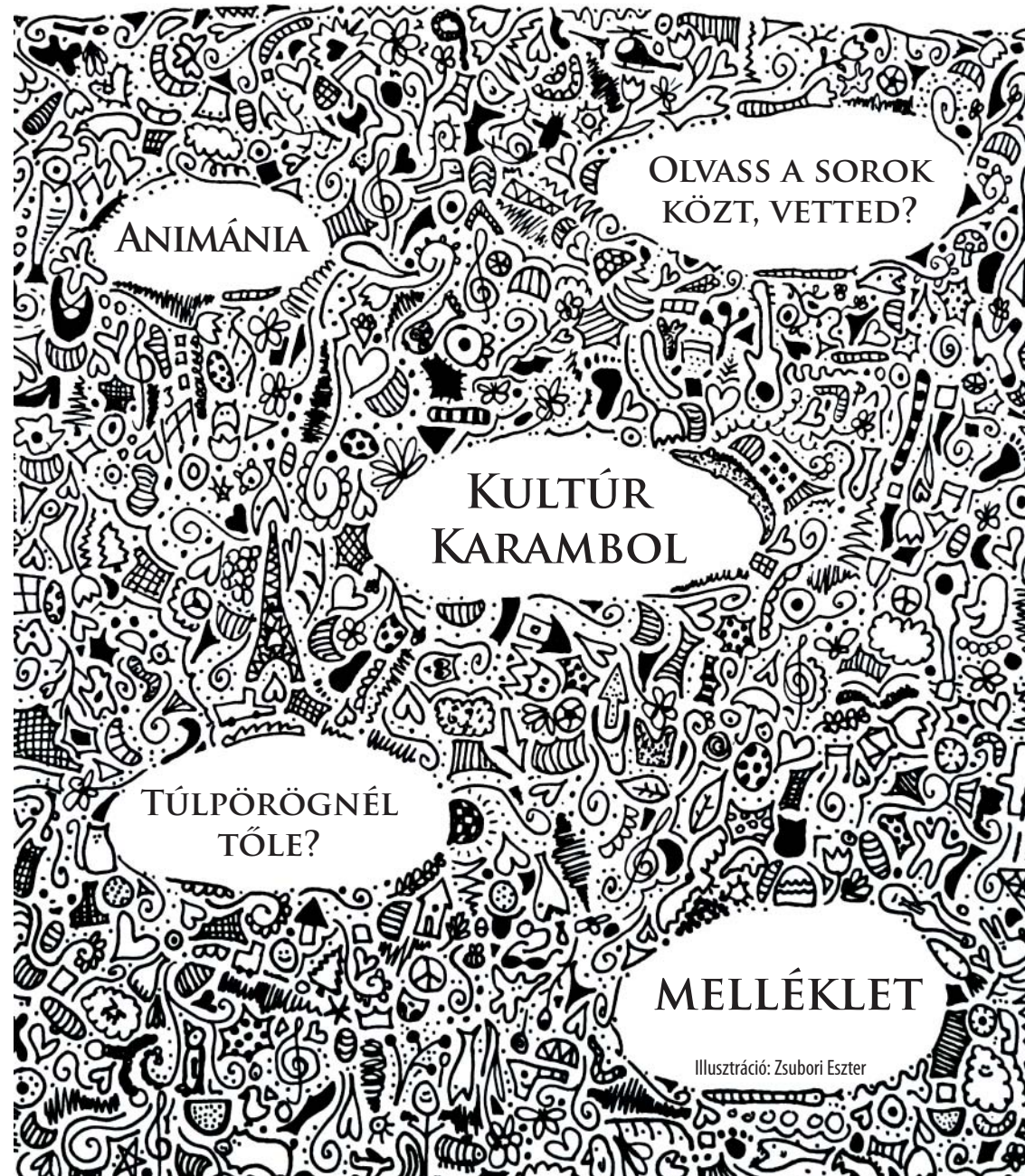
Két elvetemült leányzó játékának részei vagyunk, akik a pénteki RÉM-ből (és nem melleleg pszichiátriáról) szabadultak. Direkt hagytak másodmagammal egy nádasban, és még a STOP is meg volt szervezve. A bőröndök a falhoz állítva, a ruháink, cuccaink rádobva. Szerencsére csak egy „szupcsiripuszcsirit” akarnak. Megkapják. Mi meg a cuccunkat. Micsoda vádalku.

„Elszoktunk a fecskemegoldástól” szól az ismerős dal a telefonomon, hazafelé a vonaton. Minden happy ending. De csak mert rajtam múltott. Mosolygok – jövőre is jönni akarok, már most hiányzik a Balaton déli fele. A jófejek csopovezek, akik nem rizsáltak, fogták a kezemet. A partyarcok, a táborcelebek, a média leendő fenegyerekei, a megfontolt gondolkodók. A zsíros beatek, a zsíros printek és a zsíros kenyerek. Az egyfázisú elektromos rendszer és a randomölelés.

Ne hősködj lájk ö bossz, mert hozhatsz rossz döntéseket. Jó volt nekem ez a tíz nap. Életre szóló barátságokat kötöttem, biztonságban voltam. Megtanultam azt, hogy éljek túl egy ilyen hihetetlen történetet. Jó döntés volt eljönni, ide.

Juhász Bálint

PARTILAP

KULTÚRKARAMBOL

Kurva vagyok. Munkafüggő. Nevetős és jókedvű – csak pár gondolat Stohl önértelmezéséből. Teljes képet sosem kaphatunk, de legalább egy skiccet dobjunk fel róla az előttünk heverő fehér papírra.

Fotó: Krusóczki Bence

Ülök a nyugiszoba padlóján, nézem a ráncait és a karikáit. Rájöttem, minél tovább nézek egy arcot, annál természetesebbé válnak a vonások, és lassan elfelejtkezem arról, hogy ki is ül velem szemben. Lehet az a boltos néni, a pápa vagy épp Stohl András - egy idő után csak egy ember marad a sok közül. Figyelem, hogyan mozdulnak arcizmai és találgatom: vajon hazudik?

Őszinte embernek mondja magát, és erről tanúbizonyítást is tesz. „Kurva vagyok, és szeretem, ha visznek.” – így reagál arra a kérdésre, ami a Való Világ és a Nemzeti Színház közti bűvös metszetét érinti. Ez a túlárado nyitottság, segítőkészség és őszinteség viszont gyanús. Színész a javából.

Közben felsejlik az érző lény az előre gyártott mondatok mögött. A szokásos frázisok között vájkálva kiderül, hogy maximalizmusát az apjától örökölte, ehhez sváb származásuk szolgáltatja az alapot „Úgyis dolgozom, mint a német futball válogatott. Nem mindig szép, de nagyon hatásos.” – vallotta be sunyi mosollyal a szája szélén.

A munka az élet. Ezt érzékelhetjük, ha beszédbe elegyedünk vele. Színház, tévé, film – egyre megy. A botrány óta minden szava másképp cseng. Ez hatalmas felelősség, másrészt pedig hatalmas ajándék, hiszen a közönség fokozottan figyel minden mondatára. A Centrál Színházban például a legutóbbi baleset előtt kapott egy szerepet a Jó zsarú – rossz zsarú című előadásban Szabó Győző oldalán, ami egy modern bűnbeesés történet. Na igen, ilyen morbid és sötét az élet humora.

Egy színésznek fontos az önképzés, de ennyi elfoglaltság mellett erre nem mindig van idő. Stohl András szabadva ismerte be: nem igazán jár színházba. Mármost nézőként. A POSZT-on általában részt vesz, de hétköznapjainak nem része a teátrumlátogatás.

Néha akad a naptárjában egy-két üres lap. Család és barátok. Lovaglás és vadászat. Ez utóbbi szintén atyai örökség. Már kiskorában beavatta édesapja és nagyapja a vadászat rejtelmeibe, ezért nem csoda, ha ez vált legfőbb kikapcsolódási formájává az idők folyamán. A lényeg nem az ölésen, a gyilkosságon van. Egyfajta szakrális tevékenység ez az ő életében. Ilyenkor elvonul a világtól olyan emberek közé, akik nem a Művész Urat látják benne. Ilyenkor csak Bandi.

Nem tartja magát gonosz embernek. A kolleganőivel habitusának köszönhetően jól kijön. A színházban igyekszik a rendezők keze alá dolgozni, és csak akkor megy szembe az utasításokkal, ha képtelen azonosulni velük. A barátai kitarítottak mellette minden balhé, és negatív hírverés ellenére. Még Friderikusztlól is kapott egy szívélyes SMS-t. Talán mégse olyan szar ember?

„Én attól lettem Stohl András, amit tettem. Semmit sem csinálnék másképp.” Meglepő kijelentés, s ha még igaz is, akkor hatalmas tisztelet jár érte. Csak így érdemes élni, hiszen ha állandóan hátrafelé tekingetnek, könnyen falba ütközhetnénk. Minden értelemben.

Papp Melinda

Neve Stohl András. Műsorvezetéssel és színészkedéssel foglalkozik. 1967.február 23-án született, Budapesten. Kedvenc filmje a Dühöngő bika. Legkedveltebb könyvei közé tartoznak Széchenyi Zsigmond: Ahogy elkezdődött, valamint Ottlik Géza: Iskola a határon című kötete. Rengeteg szerepe volt már életében, de mégis ki lehet emelni négyet. Például az Európa expressz, a Rosszfiúk, a Meseautó és a Tűzvonalban.

Krocsek Polett

OLVASS A SOROK KÖZÖTT, VETTED?

Fotó: Jancsó Gergely

Egy furcsa társadalmi szakadék kezd Grand Canyon-ná terebélyesedni az olvasók és a nemolvasók tábora között napjainkban. A kisebbség ókori hadseregek módjára falanxban állva őrzi az „elavult” irodalomimádatot – közben lassacskán felnő a túlerőben lévő új generáció, fegyverük pedig a durván lecsupaszított internetnyelv és az antikultúra.

Csúnya dolog, de tény: rettentő keveset olvas a XXI. század embere, hazánk fiatalságára szűkítve pedig még hervasztóbbak az adatok. Nagy valószínűséggel a nyugiszoba könyvespolcairól se kapkodták annyiszor a remekműveket a táborozók, mint ahányszor mobilon szörföltek a neten. Pedig ifjú médiapalánták vagyunk, amihez nem ártana némi alapműveltség.

Mert igenis szégyellje magát össze, aki újságíróként nem hallott még a Nagy Testvérről vagy Kunderáról. Már ezer éve el kellett volna felejteni a könyvmolyokról kialakított sztereotípiákat – sznob, unalmas, antiszoc -, mert alaptalan és iszonyú gyerekes. Ha az olvasás leszűkül az egysíkú, értékszegény netszemétre, megfosztjuk magunkat egy jó adag pótolhatatlan katarzistól és könyves élménytől, a kifejezéseink erőtlenné válnak – nekünk meg jobb, ha elkaparjuk magunkat. Van egy kevés főből álló, de erős mag, ami még mindig kiáll az irodalom mellett. Csak pár sor, csak fél óra naponta – ennyire bőven van idő. Olvasni kell, és kész. Nincs vita.

Rálik Alexandra

ANIMÁNIA

Illusztráció: Nagy Eszter

Évről-évre egyre terjed az anime-fanok száma Magyarországon. Sokan örülnek neki, de vannak, akik kifejezetten utálják.

Alapvető különbség a manga és az anime között, hogy a manga képregény, az anime pedig rajzfilm. Különböző stílusúak lehetnek, például shoujo, ami lányoknak készült, főleg lelki témákra megy rá és nincs benne erőszak. Shounen, ami kifejezetten fiúknak szól, tele van harccal, nagymellű nőekkel, fegyverekkel, és vérral. Amit nem szeretek sem a mangákban, sem az animékben, hogy mindenkit idealizálnak. Bitang nagy mellű nők darázsderékkel váltják meg a világot, miközben nem megy szét a hajuk, és összejönnek életük

szerelmével, aki azon kívül, hogy teljesen nőies, mégis az „álompasi” kategóriába tartozik.

Amit viszont imádom, hogy ha valami bajom van, legyen az bármi, mindig találok a hangulatomhoz megfelelő animét vagy mangát. Van a „gagyi romantikus”, ami után mindig szívom a fogam, hogy „basszus, ilyen az életben miért nincs”. Van a világmegváltó hangulatú, ami után felállok, és igen, gyerünk, csináljunk valamit, mert nem tudok megülni a fenekemen. A komoly hangvételű fantasy az egyik kedvencem. Miközben olvasom, egy teljesen más világba repít el, ahol a szereplők sorsa már előreláthatóan tragikus lesz, de mégis küzdenek, és nem adják fel. Azt nem tudom, hányan tudjátok, hogy miért olyan nagy a szereplőknek a szeme. A japánoknak nagyon kicsi a szemük, és vágnak a nagyobbra, ezért a karaktereiknek orbitálisan nagy szemet rajzolnak.

Amennyiben japán-fan vagy, mindenképpen egy AnimeCon-on a helyed, ami a legnagyobb találkozó a fanatikusoknak. Ha megérkeztlél, már a sorban állásnál kiszűrhető a kedvenc hősdőne beöltözött embereket, akik nem néznek totál hülyének, ha nevüket kiabálva rohansz feléjük a fényképezőgéppel. Mindenki barátságos, a résztvevők beszélgetnek egymással. Mondjuk, amitől herótom van, az a kártyázás. Vannak versenyek, amikor a fanok összeülnek, és egész nap csak Yu-Gi-Oh!-t játszanak. Ott szokott az lenni, hogy jó, akkor most leülök, és elolvasom a frissen beszerzett mangát, vagy járok egyet és vegyülök másokkal, bármit, csak ne azt kelljen hallgatnom, hogy kékszemű hősárkány meg csapdalap. A karaoke viszont jó buli. Vannak kiemelkedően jók, és kiemelkedően rosszak. Utóbbiakon maximum röhögünk egy jót és kész. Ajánlom mindezt azoknak, akik érdeklődnek a Japán mesevilág iránt.

Nagy Eszter

TÚLPÖRÖGNÉL TŐLE?

Fotó: Trombitás Péter

Az Open Stég formációt már senkinek nem kell bemutatnom, ha mégis az gondolkodjon el mélységesen hol is töltötte az elmúlt kilenc napot. Vajon van-e még valami a társolyukban?

Mindenki azt hiszi, hogy már meg van az idei év egyetlen slágere, a már jól ismert T.Á.B.O.R. dal. Hogy is gondolhattuk, hogy ilyen korán kiadnak valamit, hogy a tábor végére már csak egy egyszerű szám legyen?! Azért, mondjuk gyanús volt, hogy FémFatál hangja nem csendül fel idén a hangszórókban...

Mivel az egyetlen női hang az együttesből lemaradt az előző dal felvételéről, kárpótlásul kapott egy szóló számot, bár meg kell jegyeznem, azért PapaD talált magának egy kis rapet. Ennek ellenére előtérbe kerül a FémFatál mindig fantasztikus hangja, és mindenki receptora ráhangolódik. Természetesen a szövegben most is a táborra jellemző vonásokat foglalják össze viccesen, és felhívja a figyelmet, néha lazulni is kell.

Kíváncsiak vagytok már, melyik dal betéjtjére esett most a választás? Nem kell sokat várnotok, még napközben mindenki hallhatja az új csengőhang esélyes produktumot. Remek kis dal lett, az én személyes kedvencem, egy jó kis csajos szám.

Az biztos, hogy nem egy újabb Flour-dal került átdolgozásra. Ennél egy kicsit távolabbra kell utazni. Majdnem olyan messzire, mint a Black Eyed Peas, I Gotta Feeling zenei alapjához, azonban most Los Angeles helyett Londonig szükséges kiváltani a repjegyeinket.

Szükségeitek van még egy kis segítségre? Sűgök egy kicsit. Egy mostanában felkapott énekesnő számáról van szó, amiben elveti az anyagias világot, és a szabadságra és táncolásra buzdít. Kezd összeállni a fejetekben, hogy

mi az újabb covering?!

Remélhetőleg igen, de ha nem, akkor sincs gond, mert van esélyetek jóvátenni. Mégpedig, hogy estére megtanuljátok az Open Stég verzióját!

„Nem fognak tani-tani-tani

Elfogjuk hári-tani-tani

Ha túlpörögnél tőle

Mi azt mondjuk, hogy állj le

A Nádás-kassza (ahh) kicseng-kicseng

A baró méter (yeah) kileng-kileng

Ha dolgozol az fáj, de

Mi szölkünk hogy hogy állj le.”

Na ez a házi feladat mindenkinek! Este mindenkit kikérdezzünk! Imádni fogjátok!

Ültanir Yasemin

IMPRESSZUM · Főszerkesztők: Kollár Dóra és Filó Mariann **Melléklet szerkesztője:** Patai Noémi **Képszerkesztő:** Ridly Tünde **Művészeti vezető:** Klebercz Kriszta **Olvasószerkesztő:** Kiss Réka **Munkatársak:** Berei Dániel, Illés Brigitta, Jokesz Anna, Juhász Bálint, Krocsek Polett, Lazár Fanni, Nagy Eszter, Nyics Kitti, Nikoletta, Papp Melinda, Rálik Alexandra, Ridly Tünde, Ültanir Yasemin, Várad Fruzsina **Csoportvezetők:** Kis Anett, Mavrák Kata **Fotók:** Chloé de Jonge, Csizsár Dorottya, Deák Nikolett, Hegyesi Fanni, Jancsó Gergely, Koszecz Anna, Kovács Bogi, Krusóczki Bence, Potoczki Tamás, Soós Berta, Sóki Tamás, Szojka Adrienn, Trombitás Péter, Zala Bence **Zsbori Eszter Csoportvezetők:** Kecskeméti Dávid, Tury Gergely Jók vagyunk!

A médiatábor támogatói: DUE Produceri Iroda Kft., Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda, TÜV Rheinland Csoport, Vodafone Magyarország. **Eszköztámogatók:** Kaposvári Egyetem Művészeti Kar Mozgóképkeultúra Tanszék, Balatonfenyves Önkormányzata, HBL Produkció, ZONK Fotóstúdió, Flashback Fotóstúdió, Három Hét Galéria, Rozmaring tűzoltókészülékek. **Médiatámogató:** DUE Tallózó, Rádió 7.